

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada i Xevi Campubí.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producte: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sáez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Borí (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscou*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Diez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Diez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Ramon Llop, Salvador Llosà, Toni
Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto de la portada: Jordi Play.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Partits de províncies

Durant el franquisme i la transició, almenys a Catalunya, les diputacions provincials van formar part de la simbologia d'un estat dictatorial i opressiu, que partia d'una organització territorial basada exclusivament en la negació dels drets nacionals de les cultures no castellanes. De fet, es van convertir en una institució rebutjada per la totalitat de les forces democràtiques que defensaven, sense excepció, que fossin eliminades immediatament.

Però, després de les primeres eleccions municipals, els socialistes catalans i valencians es van trobar governant sobre un nivell administratiu que presentava grans avantatges per als seus partits. Les diputacions són un ens amb molt poc control, que s'escapa de l'atenció dels mitjans de comunicació i, sobretot, que no suscita cap conflicte amb la societat. La majoria dels ciutadans ignoren qui és el president de la seva diputació o quin partit la gestiona. A més, permeten de privilegiar un municipi o un altre sense haver de donar gaires explicacions.

Juntament amb aquestes característiques, les diputacions són entitats sobrefinançades que produeixen un excedent molt llamener per als partits. D'aquí ve que s'hagin fet servir per a proporcionar un sou a militants que o bé es dediquen a tasques de partit o bé han estat rellevats de les seves funcions i tindrien poques possibilitats de sortir-se'n al mercat laboral.

Per totes aquestes raons, el fet és que les diputacions provincials han tendit a un cert caciquisme, que ha tingut proporcions extremes en casos com el de Castelló, on s'ha gestionat la institució de manera semblant a una empresa de propietat privada. En uns altres indrets, com a les quatre províncies del Principat, les diputacions han servit per a complementar la cobertura financera dels aparells dels partits, que sempre hi podien col·locar un assessor més, a càrrec, és clar, del contribuent.

El fenomen de les diputacions és equivalent al dels consells insulars, que a Mallorca han acabat esdevenint un govern paral·lel, controlat per una Unió Mallorquina que es va convertir en una gestora d'interessos de tota mena, molts dels quals han acabat a mans dels jutges.

Sigui com sigui, no té cap sentit que les diputacions es mantinguin, i menys encara amb l'estructura actual. La Diputació de Barcelona, per exemple, gestiona prop de 700 milions d'euros anuals, una dotació astronòmica que li ha permès luxes com ara construir un entramat de mitjans de comunicació molt partiditzats, però amb ben poca audiència. Tot plegat no té sentit i el context de crisi ha d'ajudar —si més no— a racionalitzar aquests organismes.

Als nostres lectors

Té sentit l'Audi oficial que ensenyem a la portada? Probablement, no. Forma part del parc mòbil de la Diputació de Barcelona, una de les institucions amb més pressupost de Catalunya. Les diputacions són una derivació de l'organització territorial en províncies, actualment superada per l'estat autonòmic. No s'explica la pervivència sense tenir en compte que han estat un instrument utilíssim als partits, que han pogut disposar d'una part dels seus recursos per a interessos partidistes. Avui, amb una crisi alarmant i pocs indicadors positius, s'ha reobert el debat sobre el futur de les diputacions, que no quedaran al marge de les reformes necessàries per a remuntar l'economia. El dossier ha estat elaborat, des de València, Barcelona i Palma, per Víctor Maceda, Àlex Milian, Violeta Tena i Miquel Payeras.

Salvador Cot